

къмъ тѣхнитѣ съплеменици, останали подѣ владичеството на Турция, сж твърдѣ естествени. За това азъ се опасявамъ, че образуването на така наречената Източна Румелия съгласно Берлинския трактатъ ще се окаже на дѣло неизпълнимо. Най-износното е за насъ, ако членоветѣ на европейско-румелийската комисиия биха могли сами да се убѣдятъ въ това.*

Възможно ли бѣше да се убѣдятъ прѣдставителитѣ на западъ, въ тоя моментъ, когато тѣхнитѣ респективни правителства токущо бѣха извършили едно неокачествимо злодѣяние, обмислено въ Берлинъ? Не отъ Берлинъ ли бѣ начъртано да се възвѣрнатъ рускитѣ побѣдоносни войски, сжщитѣ, що съ цѣлата на своята кръвъ извоюваха свободата на цѣлокупния Български народъ? Не отъ немилосердния ли Берлински ареопагъ се подканваха славнитѣ руски герои отново да повѣрнатъ на побѣдения врагъ — турчина българскитѣ майки на поругание, дѣцата на посрамение, и цѣли области — Тракия и Македония да останатъ подѣ грозната турска мѣсть? Защо? Защото българитѣ сж вѣрвали въ руската мощъ и боготворили своитѣ безкористни освободители!...

Съкрушенъ бѣ българинътъ въ тоя часъ, неговитѣ мечти за доброчеста бжднина изчезнаха: тамъ покрай кървавата Марица, тамъ, гдѣ Вардаръ се вълнува и тамъ, гдѣ древнопрѣстолниятъ Охридъ се синѣй, се замѣни свѣтлината съ тъмнина. Велики ужъ християнски държави въ Берлинъ извършиха единъ заговоръ противъ нашия народъ. Тѣ отнеха даруваната ни свобода отъ братята руси, мислѣха да отнематъ и душата, но не! скоро българинътъ ще се укрѣпи съ бронята на свободата и правото на чо-

---

* Царьтъ Тотлебену, 3 ноемврий 1878 година